

Štev. 29.

V Ljubljani, v sredo 18. julija 1917.

Leto IV.

Nova ruska ofenziva v Galiciji: Boji ob Lomnici — južno Dnjestra.

Humoreske in satire.

II.

Vladimir Azov:

Gola resnica.

Resnica ni vedno hodila gola. Bil je čas — menda je tega že davno, zelo davno: bilo je to ob zori sveta — ko je Resnica

je vladala Laž. In zopet se je zbiralo ljudstvo okoli Resnice in nihče ni niti opazil, da nima na sebi čelnega obročka, niti zlatotkanega pasu in zaponk iz kovanega zlata.

Tega Laž ni mogla prenašati in Resnica je morala zopet stopiti pred obličje Sodnika Krivičnika.

membe na oblačilu Resnice. In zopet so se zgrnile nepregledne trume krog nje in zopet je navdušeno vriskanje polnilo trge, kjerkoli se je pojavila.

Zopet ni mogla tega trpeti Laž, in v tretje je zgrabila Resnico njena straža ter jo privlekla na sodbo Sodnika Krivičnika.

„Hej, vi sluge moji zvesti“, je rekel Sodnik Krivičnik. „Slecite z Resnice poslednjo košuljico! Naj hodi po tem božjem svetu, kakor jo je porodila mati! Morda se od nje, sramotnice, končno vendar odvrne neumno ljudstvo.“

Vrgli so se na resnico zvesti sluge Sodnika Krivičnika ter so strgali z nje še poslednjo košuljo. In Resnica je stopila na ulico gola kakor Venera, ki se je narodila iz morske pene.

Davno je temu že — ob zori sveta...

Toda ljudstvo ni obračalo svoje pozornosti njeni nagoti. Bodisi ponosno oblečena v zlatotkano haljo, bodisi gola kot boginja — Resnica ga enako močno privlačuje in enako oslepuje njegove oči. Kakor ga je poprej oslepoval blesk pestrih dragotin na čelnem obročku Resnice, tako ga je začela oslepovati njena božanska nagota. Krog gole Resnice so se skupljale prav iste množice, ki so se gromadile poprej okoli prekrasno oblečene Resnice, in prav isto navdušeno klicanje se je razlegalo po zraku.

Gola resnica je zmagala. Toda to vse je bilo davno — ob zori sveta...

E. G. Brat:

Beg za milijoni.

Roman Slovenca Amerikanca.

I. „Svoboda“.

»Pozdravljena Svoboda!« je vzkliknil Jack. »Ali mi hočeš biti vsaj sedaj prijaznejša? Pri kraju je moja energija, razkadil se je moj humor, — otpela je moja pamet...«

Pogled na Gorico in na hribe za njo, kjer se vrše boji za Sveto Goro, Sabotin i. dr.

hodila v prekrasni opravi, ko se je oblačila v lesketajoče se, zlatotkane halje, z obročkom na glavi, ki se je bleščal v vseh barvah dragih kamenov, in v čeveljčke z zaponkami, kovanimi iz zlata. Ah, kako ponosna, kako čudovito lepa je bila takrat Resnica! Nihče se ni mogel drzniti, brez škode pogledati ji naravnost v obraz, prav tako, kakor se nihče brez bolesti ne more zazreti v solnce. Vse je padalo v prah pred Resnico, kadar je korakala po zemlji ponosna, velelepa, oslepujoča...

Toda tega je že davno — ob zori sveta je bilo tako...

Takrat pa laž tega ni mogla prenašati in nekoč, ko je zbrala Resnica zopet okoli sebe celo trumo, je ukazala svoji straži, naj jo naskoči in zajame.

Vitezi Laži so si nataknili naočnike — naočnike iz črnih in modrih stekel — zajeli so Resnico in jo privedli pred obličje Sodnika Krivičnika.

Davno je že temu — ob zori sveta...

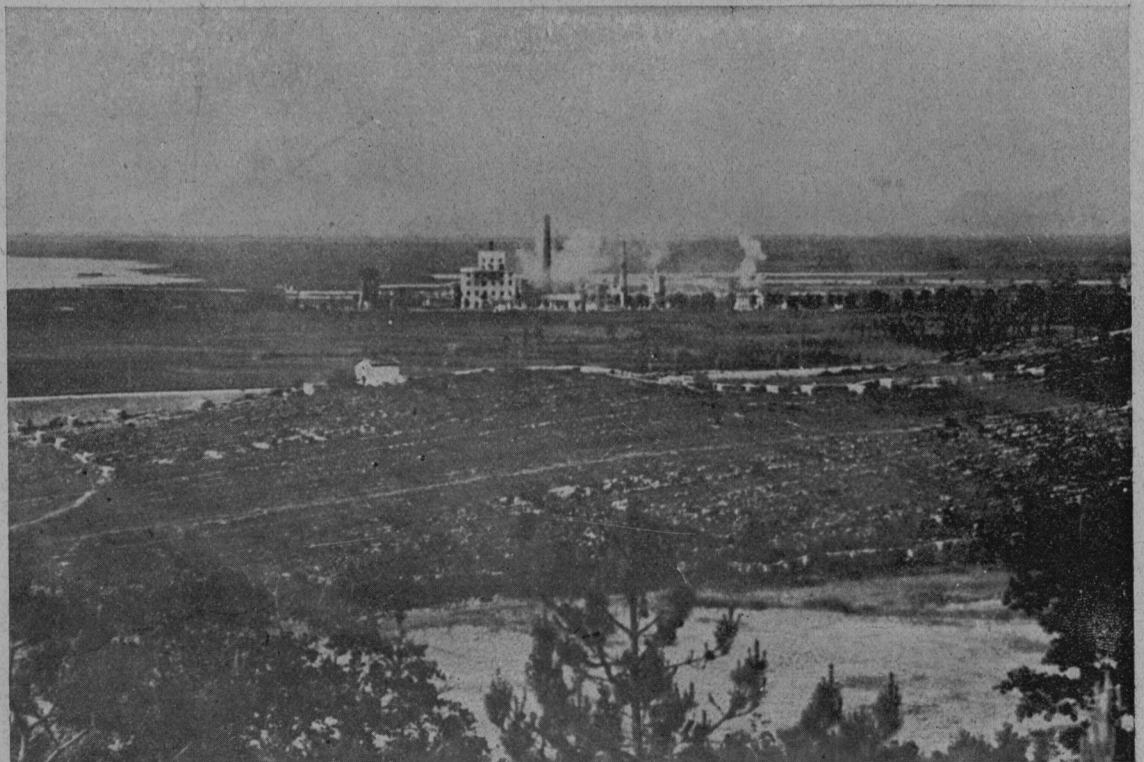
„Moja dolžnost je, vzdrževati red,“ je rekel Resnici Sodnik Krivičnik. „Ti, ničernost ničemerna, pa ne delaš nič drugega, kot da rušiš red. Kjer si ti, tam je tolpa zijal, tam je hrup, navdušenje in krik. Včeraj si zbrala okoli sebe tako trumo, da je bil senator, gredoč pravkar na sejo senatovo, prisiljen stopiti iz nosilke in iti peš. Strgajte ji, moji zvesti sluge, obroček z dragotinami, vzemite ji zlatotkani pas in odtrgajte ji zaponke iz cekinskega zlata z njenih čeveljčkov! Morda preneha ljudstvo zijati vanjo ter se gomiliti okoli nje, kakor okoli sejmarskih stojnic.“

Vrgli so se na Resnico zvesti sluge Sodnika Krivičnika, ji potegnili s čela obroček, strgali z nje pas in zaponke iz kovanega zlata cekinskega ter so pahnili Resnico na ulico.

Davno je že temu — ob zori sveta...

Minilo je nekaj časa, in zopet se je pojavila Resnica na ulicah mesta, ki mu

„Hej, vi sluge moji neverni!“ je zakričal Sodnik Krivičnik. „Slecite ji, ošabnici, brokatni plašč in škrlatasto tuniko! Naj se izprehaja le v košulji! Morda ljudstvo vendarle preneha zijati za njo in se zbirati kakor čreda okoli nje.“

Tovarna „Adria“ pri Tržiču, danes v rokah Lahov, v hipu obstreljevanja.

Uboga Resnica! Ko je prišla zopet na ulico, je bila gologlava in prekrasno telo ji je pokrivala samo košulja. Vse, tudi čeveljčke, so sneli z nje zvesti sluge Sodnika Krivičnika.

Davno je temu že — ob zori sveta... Toda ljudstvo ni opazilo niti te pre-

Pri koncu sem! Čisto pri koncu... Še enkrat — zadnjič poizkusim. Če me vara sreča tudi, to pot, potem —!

Otipal je v žepu trd, mrzel predmet. Bil je mal modern browning.

Bridko se je nasmehnil ter pokimal energično. »Da, potem imaš besedo ti:

zadnje — končno . . . Potem bo mir — mir — mir!»

Za hip se je zazrl v temne, šumeče valove, ki so se še v mraku penili kakor milnica. »Smrt! Da, smrt!« je dejal skoraj na glas. »Vrag vzemi vse skupaj: saj je menda mrtvim še najboljše?«

Potniki so sedeli v ladjinem salončku ter se držali za sedeže, za stene, za stole. Tla so se zibala pod njimi, strop se je nagibal zdaj sem zdaj tja, a zibali so se tudi potniki, blede, izmučeni, naveličani . . . Električne žarnice pod stropom so svetile medlo. zrak je bil poln pare in duha po

preko morja tja na hitro bližajoči se Newyork. Veter je vihral z njegovim havelokom in mu mršil lase pod čepico; mrzla sapa mu je sršela v obraz in kapljice, odletavajoče od bokov ladjinih, so ga zbadale v lica kakor ostre iglice.

Mimo so pritapali težki koraki. Bil je spoten, od ogla in premoga črno umazan kurjač. Prišel je na krov, da se vsaj za dva, tri hipe navžije svežega zraka in da se prepriča, bo li že kmalu doma.

»Takle je bil moj oče, kadar se je vračal s svojih pomorskih potovanj!« je pomislil Jack. »Malokdaj sem ga videl, po cela leta ga ni bilo domov. Končno pa je tik Orkneyskih otokov našel svojo strašno smrt!«

Hitro se je temnilo, vzduh je postal meglen, gost od dima in pare. Toda skozi temo je na desni, na levi in spredaj prodiralo čim dalje več luči. V dolgih vrstah, ležečih druga na drugi, so žarele, pomežikovale, ugašale, se znova zaiskrile ter se navidezno vzpenjale od tal prav tja pod oblake. Semtertja se je zableščalo kakor bi se unela mala iskra, ki pa je naraščala, se vrtela in narasla končno v bliskajoče se kolo. Bile so električne luči na nebotičnikih po Downtonu ter reklame po strehah 5. Avenueji in Broodwayu.

Toda Jack se še ni mogel orijentirati. Ognji na desni in levi so se mahoma bližali, in sklepal je, da se vozi že po Upper Bai, ki sta jo razrila mogočni Hudson in East River.

Parnik je začel krotiti svojo urnost, a le kakor bi se nekaj togotilo in le godrnjaje ubogalo, je bučalo in hropelo po njegovem osrčju. Na vseh straneh so zagomazeli parniki in čolni, a od nekod je prihajal odmev svirajočega orkestra. A že se je pojavila temna gromada drevja — Battery park — in ob njem dolga stavba, tvoreča cel polkrog — akvarij; za njim se je razpenjal kamenolom. Zdaj se je zavedel Jack: Manhatau leži v sredi pred njim, Hoboken na levi in Brooklyn na desni.

Sveta Gora s samostanom, za katero so se vršili ljuti boji z Lahij, ki pa so mogli zasesti le del gore in bili zopet pregnani.

A zopet se je zablščalo, in njegove oči so se same od sebe ozrle za žarki, ki so od daleč prodirali preko morja.

»Ah, Svoboda! Tvoja luč — moja uteha!«

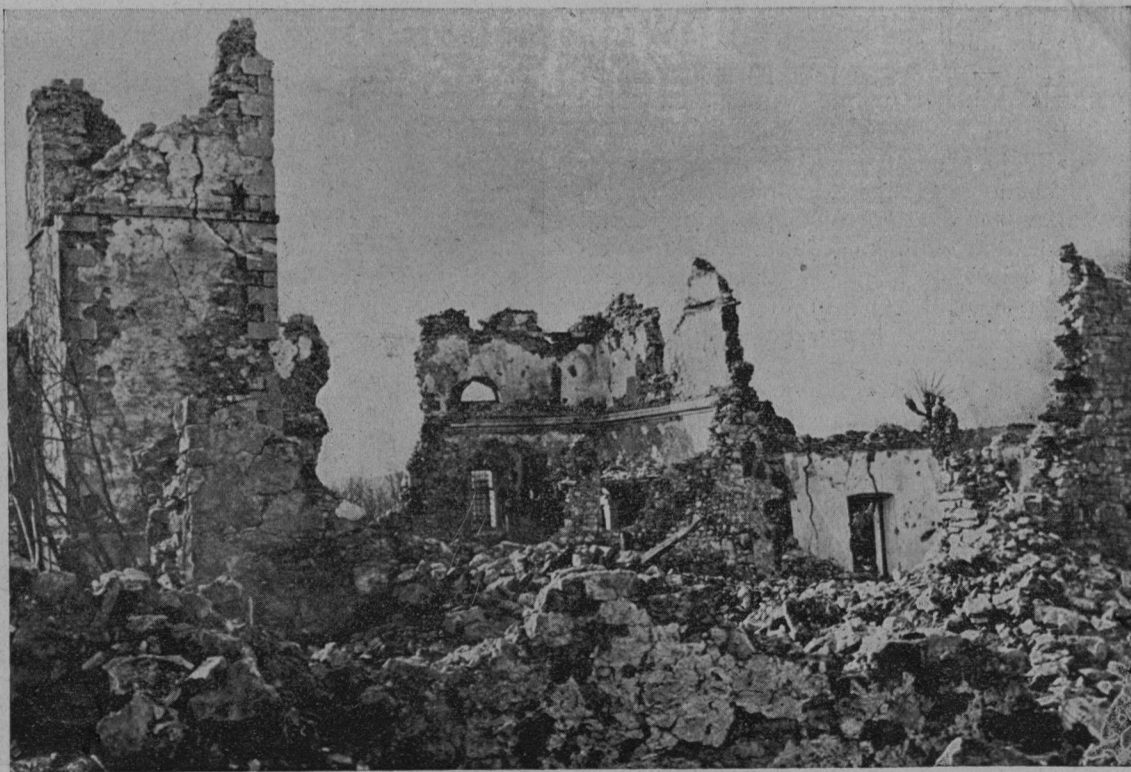
Daleč je bil še newyorški pristan, toda njegov svetilnik je že pozdravljajal potnike. Ogromna soha Svobode, držeča v visoko dvignjeni desnici bakljo, je ponoči in podnevi naznanjala, da se bližaš zemlji, kjer je doma svoboda za vsakogar, ki si podjeten, vztrajen in marljiv.

Vanjo je upiral zdaj Jack svoje oči in razmišljal: »Kaj naj mi pomeni tvoja luč, Svoboda? — Uspeh, srečo, srčni mir? — Ali pa — pokoj pod zemljo, kjer se konča borba mojega izgrešenega življenja? Kaj me čaka? Nova pregrenka razočaranja, novo hudo trpljenje brez zmage, novo ponižanje, nova sramota, nov obup in potem — konec? — Ali pa se mi končno vendarle odpre pot kvišku do raja? — Svoboda, kaj mi obetaš?«

Parniček »Lady Grace« je plul s hitrostjo osemindvajsetih vozlov. Kakor z britvijo je rezal valove, da so kipeli kakor kuhani, sikali, se razjarjeni zaganjali ob parnikove boke, vreli in se penili preko viharno se zibajoče morske gladine. Burno je ječalo okoli anten brezžičnega brzojava, iz debelega dimnika pa se je dvigal hropeč oblak črnega dima. Rdeča stražna svetiljka na levem boku parnička se je videla kakor kalna iskra zibajoča se nalahno gor in dol. Nad kljunom ladjice se je zdaj pa zdaj zažarelo: bil je reflektor, ki je v polkrogu razsvetljeval valove pred parničkovo smerjo. Ladjica se je nagibala na levo, na desno, a hitro se je zopet naravnala, se vzprožila ter drvela dalje, poganjana od tlaka strojeve sile v lastnem drobovju.

Sprednja paluba je bila tesno zaprta. Valovi, ki so skakali neprestano preko ograje, niso dovoljevali, da bi se mogel človek vzdržati na njej. Vsak hip je zarjula sirena, čim bližje je bil parnik newyorški luki, tem oprežnejše je bilo treba voziti.

usnju, plesnivosti, velih cveticah, jedeh in pijačah, a tudi prenasičen premogovega smradu. Neprijetno, zadušljivo. Žile na čelu so potnikom počasi nabrekle in v želodcu je nastajal čim dalje neprijetnejši čut. »Lady Grace« je vozila preveč nemirno.

Cerkev v Selu pri Gorici, kjer so bili ob deseti laški ofenzivi zlasti besni boji.

Še dvajset minut! — Ostanajo li vsi brez napada morske bolezni? . . .

Tudi zadnji del palube je bil skoraj prazen, saj je bil tudi moker, sklizek, zato nevaren.

Toda ondi je ostal mlad mož, se držal z obema rokama za ladjino ograjo ter zrl

V drobovju ladje pa je mahoma prenehalo temno bučanje, zadek »Lady Grace« se je stresel, parniček se je nagnil postrani, se polagoma zopet vzravnaval ter plul mirneje, znatno počasneje.

Jack se je približal stopnicam, ki so vedle doli v salon. Tedaj je zapazil na dr-

žaju ob stopnicah ozko damsko ročico. Hitro se je umaknil, in že je videl plavalaso glavico, pokrito le z malo potno čepico. Okoli obeh senc in ušes so se krožili bujni zlati kodri, ki se niso dali potisniti pod koketno pokrivalce. Dama je imela na sebi

Okrenila se je napol od njega ter se ozirala po krasni luki in za njo se dvigajočih nebotačnikih. Povsod po morju so migljale luči in je mrgolelo parnikov, barkas, jaht, čolnov, — sirene so bučale, — zvonci so peli, čula so se povelja, — smeh, krohot,

brez idilike — in naša vila, — o, naš park je razkošno lep! V vsem Newyorku nimajo takega.«

Po stopnicah navzgor so se vsuli potniki s kovčki, torbami in pledi. Med zadnjimi je prišlo nekaj smrtno bledeh dam in gospodov; opirali so se ob stene in ograje ter omahovaje drsali k robu parnika.

»Tudi jaz imam še kovčeg v salonu!« se je opravičeval Jack, dvignil čepico, se lahko poklonil ter dejal: »Zbogom miss!«

»Srečno mister!« je odgovorila in mu pokimala. Še enkrat je videl njene zlate kodrčke pod malo lično čepico, potem je odhitel navzdol.

Ko se je vrnil, je parnik že obstal, in potniki so hiteli preko mostička na kopno. Truma ljudi, nosačev, voznikov z lahкими karijolami na visokih kolesih, dolga vrsta avtomobilov . . .

Zaman se je oziral za zlatimi kodrčki pod koketno čepico. Ni je bilo več!

S svojim lahkim kovčkom, v katerem je bilo le še par komadov perila, brivski strojček, ščetka in krtačica za zobe, je stopal po širokem pločniku. Kočije in avtomobili so drveli mimo, v najrazličnejših jezikih govoreče občinstvo se je gnetlo ob njem navzgor in navzdol, — Jack pa je videl še vedno le njene zlate kodrčke ter je čul le njen glas: »Srečno mister!«

II. Chicago Express.

Prostrani peron N. C. E. (Newyork-Chicago-Expressne proge) je bil natlačeno poln. Ljudje so gestikulirali, govorili menda vse jezike sveta, brzeli sem ter tja, se smejali, drugi si brisali solze ter se poslavljali. Hrup, nervoznost, naglica vsepovsod. Nizki trikollesni ivozčki, naloženi stolpoma z najrazličnejšimi zaboji, košarami, torbami in kovčgi, so grmeli po betonskem tlaku k obema, neskončno dolgima poštnima vozovoma, ki sta bila pripeta pred vlakom takoj za strojem. Proga Newyork-Chicago je bila kakor progi Newyork-Washington in Newyork-Boston

Vzorno zgrajen zakop našega vojaštva ob Strypi na ruski fronti. Beton, vreče s cementom, železo in les delajo zakop nerazrušljiv.

plašč iz najmehkejšega kavčuka, v levi roki pa je nosila pompadurko iz prožnih, kakor žima tenkih srebrnih žic.

Naglo, energično je stopala kvišku in obstala. Jack je zagledal nežen, podolgast obrazek in dvoje velikih modrih oči, ljubezniv nasmešek je igral na njenih tenkih, malih ustecah in začul je mehak, nekoliko nizek glas:

»Ah, tukaj smo!«

»Da, — še par minut, pa smo v Newyorku!« je kakor nevede pritrtil Jack.

Pozorno se je ozrla in se nasmehnila:

»Svojo cigareto pa le še popušim!«

Gibčno je šla dalje, se naslonila na rob parnikov ter začela iskati po pompadurki. Našla je dolg etui, ki se je rumenkasto svetlikal. Bil je zlat. Iz nje je vzela cigareto, si jo vtaknila med zobe in držala neodločno etui v rokah. Jack je že vžgal svoj bencinski prižigalnik:

»Mi li dovolite?«

»Prosim!« Prižgala si je cigareto in ponudila: Izvolite tudi pušiti?«

Poklonil se je. »Prelepa hvala!« In vzel je cigareto ter si jo zapalil.

»Zdi se mi, da ste se razveselili, ker bo vsak hip konec vožnje.« je dejal Jack in pahnil oblaček dima v stran.

»Da, res. »Lady Grace« ni prijetna. Suje in se premetava. K sreči imam dober želoдец. Toda iz salona sem morala vendarle pobegniti!«

»Torej je tam hudo?«

»Eh, prav zelo hudo! Po vseh divanih leže in ječe. Gospodje in dame, vse križem. Če bi se mi ne mudilo, bi bila raje počakala ugodnejšega parnika, kakor je ta skakava lupina. Toda teta me bo pričakovala nocoj in v dveh dneh moram biti pri stricu v Chicagi. Odlasati torej nisem mogla.«

»Ah, vi morate še dalje v Chicago? — Jaz ostanim v Newyorku . . . morda za zmeraj . . . Napotoval sem se — tu bodi konec!«

kletkve, — postalo je naokoli že skoraj kakor po dnevi svetlo . . .

Kakor bi ga ne čula ali razumela, je pušila hlastno ter molčala. Slani vzduh je postal toplejši ter je zadišal po morskih travah in kotranu. Še zadnjič je potegnila dim vase, zasopla globoko, kakor naslajajoča

Avstrijski in nemški vojaki skupaj v strelskem zakopu v Voliniji.

se nad poslednjim požirkom, nato pa je pahnila dim skozi nosnice ter zavijti desnico, zalučala cigaretin ostanek daleč tja na morje.

»Ne, ne,« je dejala, »v Newyorku bi ne hotela živeti zmeraj. Nesimpatično mesto! V Chicagu je prijetneje . . . v okolici nismo

električna, zato enotirna. Ves vlak je bil siv, podlaga, osi in kolesa iz jekla, vse drugo iz aluminija. Reflektorji, ki so metali svetlobo s peronovega stropa navzdol in naokoli, da je bilo svetlo kakor opoldne, so razlivali valove žarkov tudi preko ploskvih streh vagonov. Vodilni voz je sprejemal po-

slednji naboj elektrike iz akumulatorjev, v kavčukovih izolatorjih je brnelo, ob vsem vlaku je brenčala in kljuvala električna struja.

Velika žareča ura je kazala sredi perona že 11. uro 24 m — ob 11. uri 25 minut je imel vlak odriniti. Tu je priteknel Jack. Preletel je z očmi vlak, iskal po vagonih, ki so

zanj le še po ograji in stebrih prostorčka, kamor naj bi sedel in odkoder se po strelu iz browninga brez vsakršne ovire bliskoma skotali v valove.

Tedaj pa se mu je zdelo, da sliši zopet glas, ki ni mislil nanj cela dva dni in da vidi zopet čisto jasno pred sabo zlatolaso

Kako srečen je bil v tistem hipu, — zdaj pa — zdaj pa —!

Kaj ve takale deklica, kaj je življenje, kaj bridkosti razočaranja, obup samomorilnih misli! In kaj ve, kaj mu je bil v tisti uri njen prijazen odgovor, njen srčkani nasmehljaj ter brezmiselno izgovorjena želja: »Srečno, mister!« —

Jack pa je zdaj že urno koračil po mostu . . . hrepenel . . . se togotil na ves svet skupaj ter na zlatolaso dekletce posebej . . . stiskal v pesti browning ter sikal: »Da, srečno mister! Hajdite zdaj k vragu, za drugo uporabo itak več niste!« — In hitro se je okrenil po mostu . . .

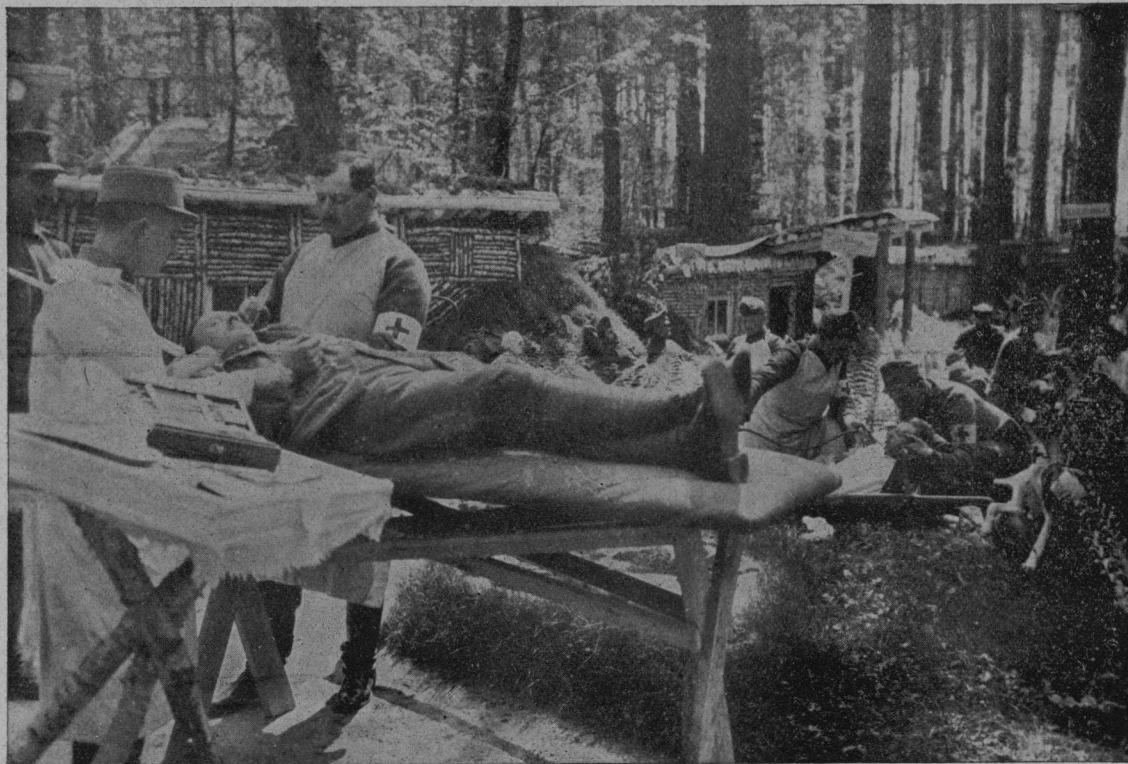
Ničesar ni videl in slišal okoli sebe, — ko pa se je vzdramil iz svoje zamišljenosti, se je začudil in je nehote obstal. Pred njim je stalo prekrasno kolodvorsko poslopje pennsylvanske železnice. Ves trg pred njim se je kopal v lučih obločnic in dolga vrsta gigantskih gladkih stebrov, nosečih umotvor, slični grškemu svetišču, se je bleščala, kakor najbeležji kararski marmor.

»Kolodvor! Pennsylvanska železnica?« je strmel Jack in bulil na občinstvo, ki je hitelo peš ali pa se vozilo z avtomobili in kočijami k expresnemu električnemu vlaku. »Kam hitite? — K svoji sreči? — ali v svojo smrt, — k svojim dragim, ljubečim in ljubljenim, — ali pa bežite pogubi v naročje?«

In stopivši v poslopje je zagledal na ogromni deski napis glavnih postaj vlaka, ki je imel pravkar oditi. In nad temi imeni je čital »Chicago-Expres«.

»Zdajle se odpelje morda tudi ona — zlatolaska!« mu je šinilo bliskovito skozi možgane. »Še enkrat naj jo vidim! Še enkrat — poslednjič —!« — Odpeljem se ž njo, morda mi bo sreča mila, da prebijem še par ur v njeni družbi, svoje zadnje!«

Stekel je k blagajni, vzel iz žepa denarnico, odštel poslednje dolarje in kupil vozni listek do Chicaga.

Obvezovališče — prva pomoč ranjencem — v volinijskem gozdu.

bili že polni in nato skočil v poslednji voz. Jedva je položil svoj ročni kovček na polblazinjeni sedež, se je vlak zganil. Zaječalo je, zaškripalo, začulo se je kakor bi se nekaj ogromnega pililo, cvrčanje se je stopnjevalo hitro v visok, skozi mozeg in kosti leteč vik, a takoj je zopet vse odnehalo in utihnilo. Vlak je dirjal ali drsal, da ni bilo čutiti skoraj nikakega zgiba in se je zdelo, kakor bi jeklene sani drčale po magnetični plošči.

Jack je sedel, se naslonil in povetil utrujeno glavo. Napetost živcev tekom dveh poslednjih dni je začela javljati posledice; bil je kakor ubit, izmozgan, do smrti upehan. Mrazilo ga je, pred očmi se mu je vrtelo in bolela ga je glava . . .

Zaman je prebegal in prevozil ves Newyork z Brooklynom vred, — obletal je razne posredovalnice in pisarne, — poiskal različne organizacije, — iskal po inseratih in uredništvih . . . nič, nič, nič . . . Še cestnih pometaçev imajo preveč.

Na tisoče delavcev je brez zaslužka, na tisoče delavskih družin brez kruha. Mnogo tovarnen dela le s polovico delavcev, nekaj tovarnen pa popolnoma miruje. Sprejeti bi mogel kvečjemu tako delo, pri katerem bi ne le ničesar ne zaslužil, nego bi moral še doplačevati. Tega pa ni hotel. Dovolj je poniževanja, dovolj muk in zatajevanja: zgodi se torej! —

Varljiva je bila tvoja luč, Svoboda. Ne utehe, ne uspeha, sreče, mirne poti kvišku do raja ponosne zmage, — nego obup in sramoten konec so obetali tvoji žarki, ko sem zrl nate z »Lady Grace«! — Pridi torej, smrt, in potegni svoj črni zastor preko pozorišča sveta, kjer imajo srečo le še tepci in lopovi!

Na brooklynskem mostu stoječ je razmišljal Jack, naj se li zdaj samo ustrelji ali pa hkratu zaradi gotovejše smrti obenem z mostu strmoglavi doli v kalno vodovje. Čisto miren, skoraj mrzlo brezčuten je bil v tistem hipu; gledal je nase kakor na tujca in iskal

glavico pod koketno čepico, ki jo obkroža venec zlatih kodrčkov, nežen, podolgast obrazek ter dvoje velikih modrih oči, ljubeznivih in pogumno predse zročih.

»V Chicagu je prijetneje! — Ne, ne, v Newyorku bi ne hotela živeti. — O, v Chi-

Izplačevanje mezde na volinijski fronti.

cagu nismo brez idilike — in naša vila — naš park je razkošno lep!«

Zdelo se mu je, da še vidi premikanje njenih finih ustnic in da še sliši njen nekoliko nizki, kakor baršun mehki glas, vidi gracijozni naklon njene glavice, njen sladki nasmešek . . . o, o, njeno slovo: »Srečno, mister!«

»Zadnji ste!« je dejal blagajnik, ko je porinil nekaj šilingov z listkom vred pred Jacka. »Podvizajte se! (Dalje prih.)

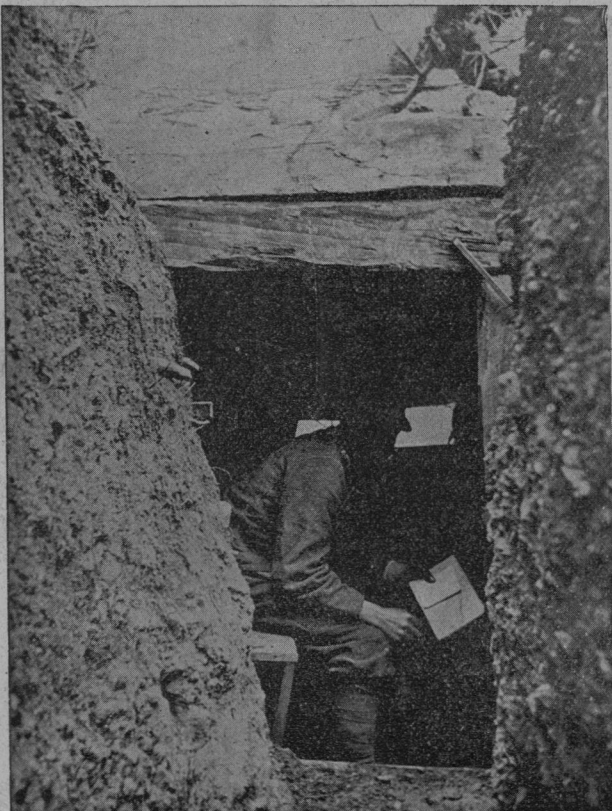
!!! **Naročajte in širite** !!!
„Tedenske Slike“

Zaroka v cesarski hiši: Cesarjev brat — ženin: nadvojvoda Maks, rojen leta 1895, drugi sin umrlega nadvojvode Otona in nadvojvodinje Marije Jožefe. Nevesta je princeza Hohenlohe pl. Langenburška, hči bivšega tržaškega namestnika in sedanjega najvišjega dvornega mojstra princa Konrada Hohenlohea, rojena leta 1897.

Mehanično je spravil Jack šilinge v hlačni žep, vozni listek pa v telovnik ter stekel po dolgem hodniku, skozi razkošno čakalnico na peron. Preril se je skozi gnječo, se ozrl naglo po oknih vagonov, ne bi li kje ugledal svojo modro-oko neznanko, a ker je ni bilo videti nikjer, je planil v zadnji voz.

»Norec sem!« si je dejal, ko se je premaknil vlak in po kratkih hipih že drvel kakor lastavica skozi zrak, jedva dotikaje se gladkega tira. »Popolnoma blazen, da. No, pa naj se završi komedija blazno, romantično!«

Iz desete laške ofenzive na Soči: Naš opazovalec pod kritjem debelih brun in peska globoko v zemlji zasleduje uspehe topovskih strelav.

Cinično se je še nasmehnil, se udobno iztegnil na svojem vrtljivem naslanjaču, se ozrl po sopotnikih, a videl je le še meglo. Vonj dehteče cigarete, ki je ugašala na pepelnaku ondi na okrogli mahagonski mizi, mu je prijetno posegečkal nos... sluga v livreji mu je prišel s kanglo za čaj in s toast-tabletti... a Jack je že dremal.

Vlak pa je letel kakor puščica... požiral kilometre in se utapljal v temi.

Jack je spal...

In spal je še vedno, ko je tam spredaj nekaj zagrmelo, zabobnelo, zavreščalo, ko je kakor iz zemlje bušilo ob vlak, ko se je voz opotekel in razletel kakor zdrobljen oreh.

Zbudil se je šele, ko ga je ostro speklo v roke in je udaril z glavo ob trd predmet. Takoj je izpustil žarečo stvar, ki se mu je zarezovala v dlani, a že v istem hipu se je prekotatil po železniškem nasipu ter nepremično obležal.

(Dalje prihodnjič.)

General Svetozar pl. Borojević, poveljnik armade na Soči, častni meščan in občan premnogih slovenskih in hrvaških mestnih in kmečkih občin.

Danski minister Stanning, ki vodi mirovno propagando v Štokholmu.

Dr. Iv. L.

Volinija.

Ko smo prišli v Volinijo, bilo je koncem marca t. l. — je bila še vsa dežela s snegom pokrita. Nas je to tem bolj presenetilo, ker smo se nekaj dni prej vozili čez deželo Ogrsko in tam onstran Karpatov je sijala že prva pomlad. Pomlad se je dala slutiti tudi tu, toda bila je še daleč.

Ceste so bile blatne, da smo gazili skoraj do kolena, po jarkih se je zbirala umazana voda in po dolinah so se razlivala reke daleč čez svoje bregove. To je najvišja blatna sezona v Voliniji. Po zimi, ko je vse pomrznjeno, mora biti prijetno voziti se v saneh po teh širokih cestah.

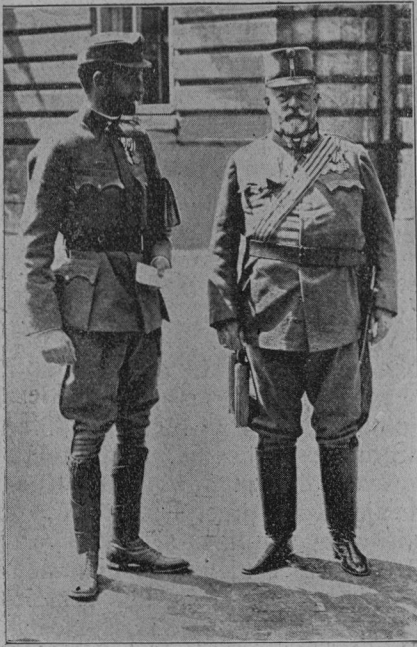
Ako se govori o cesti, si je ne smemo predstavljati v našem v smislu, ker „belih cest“ tu ni. Široka razvožena cesta vodi naravnost preko polja, koder je bolj ugodno. Navadno sta dve cesti vstric: kajti ako je ena že razvožena, da je nevarnost za voz

in živino, se vozi poleg nje po polju in tako nastane druga cesta.

Čital sem nekje podlistek nekega nemškega vojnega poročevalca, ki ga je bil voznik zapeljal na močvirje, da sta se komaj rešila. Taki dogodki tu niso nič posebnega. Videl sem nešteto-krat, kako so kmetje vlekli voz in živino iz cestnega blata, kjer je vse obtičalo. Toda Volinjec se nad tem ne vznemirja, saj je navajen. Prepričan je, da bi bil boj proti blatu zaman, kajti blato leži v naravi te dežele. Zato se volinjski prebivalec v jeseni, ko nastopi blato, zapre v

V poškodovani cerkvi Sv. Ivana („Števana“) pri Devinu na Soči.

Novi ogrski ministrski predsednik grof Esterhazy, naslednik Tiszov, (na levi) in cesarjev generalni pomočnik princ Lobkovic (na desni).

svojo hišo in čaka, da zmrzne; spomladi čaka solnca, ki blato osuši. Ljudje, tudi ženske, hodijo v visokih ruskih škornjih in tako srečno prebrodijo od hiše do hiše. Ker proti blatu „ni pomoči“, se Volinjec proti njemu ne bori — v zadnji dobi se kopljejo ob cestah jarki za odtok vode, a ne pomagajo mnogo. Vzrok leži v tem, da voda le počasi ponika, kajti zemlja je nalahno valovita in prepojena z vlago, močvirna.

Toda kmalu po začetku aprila je dobilo solnce svojo moč, in ceste so se začele sušiti. Najprej se je strčila vrhnja skorja, pod katero se je pretakala še vedno voda, tako da ima človek občutek, kakor da bi

hodil po kaki krokodilovi koži. Ta plast se čimdalje bolj suši, dokler ne izgine voda popolnoma izpod nje. Končno so ceste suhe.

Seveda pri najmanjšem deževju plava zopet vse v blatu, dokler poletje vse zemlje ne osuši. Potem plava namesto blata po zemlji rujavi prah po vetru.

Na ta način Volinija za tujca nima nič prijaznega. Toda zemlja je bogata in plodna. Daleč okoli, kamor seže oko, se širijo njive in travniki — kmetu ni treba mnogo truda in

Novi grški kralj Aleksander (v sredi), spredaj brat princ Pavel, zadaj sestra princesa Helena.

ima mnogo pridelka. Zemlje ima kolikor hoče in vmes se vlečejo bogati hrastovi gozdi.

Ob cestah, ob gozdih, po obronkih stoje vasi — koča pri koči, večinoma lesene, belo pobarvane stavbe z gospodarskimi poslopji in vrtom. Tudi bogat kmet ima le malo hišico s slamnato streho. Ta streha je navadno znesena skup kakor sračje gnezdo: naši krovci so vse drugačni mojstri.

Po dolinah se razlivajo blatne rečice in okoli njih leži močvirje, ki služi navadno za konjsko pašo. Nad močvirji letajo jate vran in med njimi razne močvirne ptice, čaplje in štorke. V vsaki vasi se vidi na kaki strehi veliko štorokljino gnezdo, in hišni prebivalci so ponosni na tega nadstrešnega gosta.

Sploh je ptic v Voliniji zelo mnogo: po visokih topolih ob vaseh se vidijo cele gručice vranjih in drugih gnezd. Vse živali in ptice so tu nekako udomačene, vse živi skupaj v tihem prijateljstvu.

Ne morem pozabiti sledečega zanimivega prizora: Neko nedeljo sem hodil po močvirju ob reki Nivi. Tam so so pasli konji. Na nekem belcu se je tepla

Novi ogrski minister grof Bathiany in novi ogrski justični minister dr. Vaszonyi (prvi žid kot minister na Ogrskem), zastopnika moderne volilne reforme na Ogrskem.

cela gruča kavk. Nisem vedel, kaj iščejo na njem. Ko sem se približal, sem videl, da kavke pulijo s hrbta stare mrhe dlako, ki so jo menda rabile za svoja gnezda. Odletavale so s polnimi kljuni in se zopet vračale. Konju je zelo ugajalo, da pulijo ptice z njega stari zimski kožuh, stal je mirno in je ravno pomišljal, ali bi ne veljalo leči na tla, da bi kavke lažje opravile svoj posel, kajti pri taki gnječi so pale s hrbta na tla in njihov veseli krik mu menda ni bil posebno prijeten. Morebiti niti ni smatral svoje dlake vredno toliko krika.

(Dalje prih.)

Obnovite naročnino takoj, kdor ne plača naročnine mu moramo žal ustaviti pošiljanje lista.

Poslanec Fran Stanjek, predsednik češkega „Svaza“, v katerem so združene vse češke stranke in ki goji najožje politične zveze z Jugoslovanskim klubom — politik največjih zaslug za avstrijske Slovane.

Naš vojak s posebne vrste sireno, ki na nji izvaja s kisikom dolgotrajne signale.

Sodna obravnava vojnega sodišča pod milim nebom: vojaški sodniki sodijo civilista.

Dr. V. Zober:

Doživljaji Antona Zidarja.

(Dalje.)

Ko sem se naveličal nabirati ljudi in jih je družba že tudi imela dovolj, sem se odpeljal z velikim parnikom „Scharnhorst“ severoameriškega Lloyda v Sydney (oktobra 1913), kjer sem ostal tri mesece, od tam pa v januarju 1914 z angleškim parnikom „Roscommon“ (Holderline) na otok New-Zeeland, kjer sem delal na polju.

Na ogromnih ondotnih veleposestvih smo opravljali skoro vse delo z različnimi stroji; vse poljedelstvo je takorekoč tovarniško in daje tudi stokrat večji dobiček, nego pri nas doma z motiko in roko. Tudi zaslužek je bil dober. Zato sem ostal na tem rodovitnem in lepem otoku med množico Slovencev in Srbohrvatov, dokler nas ni zalotila julija 1914 — vojna. Slovencev je bilo nekaj stotin, imeli smo dve politični društvi (socialistično in nekoliko cerkveno), Srbohrvatov, zlasti iz Črne gore, južne Dalmacije, Bosne, Hercegovine, iz Macedonije in s Kosovega je pa tam okrog 4000, polovica avstrijskih, polovica srbskih oziroma črnogorskih državljanov. Ti so imeli mnogo društev, dva velika časopisa, mnogo zborov; pečali so se največ s pridelovanjem novega prirodnega gumija, pa tudi s kožarstvom in poljedelstvom, seveda v velikem slogu.

Izvanredno živahno in meni dotlej tuje pa je bilo njihovo politično življenje. Slišal sem mnogotero novo mi teorijo o nas Slovenceh, toda ostal sem zvest svoji domovini. Naučil sem se pa dodobra srbohrvaškega govora, četudi mi niso povsem zaupali, marveč so smatrali mene in mnogo Slovencev za — tajne avstrijske vohune. Zakaj, mi takrat še ni bilo jasno in tudi nič mari. Živeli smo dobro, kar je nakrat brzojav naznanil izbruh vojne.

Življenje na otoku se je na mah izpremenilo. Bilo je, kakor da pomočiš mravljišče. Angleži so se začeli za nas zanimati bolj nego prej, odprli so pisarne za nabiranje prostovoljcev in se pripravljali kar trumoma.

Angleški Zeelandci so začeli raznašati najneverjetnejše vesti o Avstriji, vsak dan so dohajale novice, druga bolj zveržena od druge, a razuntega so prihajali na otok najbrž iz Avstralije angleški častniki, po cestah so začele korakati stotnije vojakov z belimi platnenimi čeladami. Srbi so se vpisali v listo vojakov kakor en mož, samo prosili so, da naj jih pošljejo preko Soluna domov, da se udeleže boja proti Avstriji. Tudi so se trudili na vso moč, da bi se jim še mi pridružili, in res se jim je pridružilo nekaj Bosancev, dočim se je med nami začela agitacija, da se pri-

glasimo v avstrijsko armado. Jaz sem se brž odpeljal v Christchusch k nemškemu konzulu, ki se piše Karl Justen. Ta me je poslal k c. kr. avstrijskemu konzulu g. Langguthu v Auckland. Vozil sem se s parnikom „Mockeya“. Na parniku so me pa Angleži aretirali ter me proglasili za civilnega ujetnika. Moral sem se vrniti ž njimi v Christchusch, od tam pa so me odpravili na Somes-otoko v bližino Wellingtona. Na otoku sem se smel gibati prosto, zato sem šel svoja pota ter ga zato kratkomalo — zapustil. Vozil sem se o priložnostih od otoka do otoka ter sem povsod delal na raznih večjih posestvih (farmah), dokler nisem prišel oktobra 1914 v Methuen. Tam sem našel Srba iz kraljevine, ki je tam delal. Imel je svoje dokumente v redu. Kupil sem jih od njega za precejšen denar. Odtlej sem nosil njegovo ime, se izdajal za Srba in se legitimiral z njegovimi dokumenti, da bi imel mir pred Angleži, ker sem izvedel, da so zaprli vse Avstrijce in Nemce v neko taborišče. Vendar sem bil sam in lotila se me je želja, da bi vstopil v avstrijsko armado in se bojeval proti našim sovražnikom. Domislil sem si, da bi bilo najbolje, če vstopim v angleško armado kot prostovoljec. Računal sem, da pridem v Francijo in da pobegnem od tam k Nemcem, ki bi me gotovo poslali v mojo domovino. Poizkusimo!

Šel sem s svojimi srbskimi dokumenti v Wellington ter se dal vpisati med novince. Sprejeli so me v vojašnico, od tam so me z mnogimi drugimi spravili v velikanski vojaški „Concentration-Lager“ v Trenthamu. Tam so nas vežbali nekaj časa, potem so nas prepeljali v Sydney, iz Sydneya v januarju 1915 v Egipt, v osrednje taborišče Zeytown-Camp pod staroslavnimi egipčanskimi piramidami.

Vojaško življenje mi je zelo ugajalo; posebno dobra je bila hrana, dobivali smo dovolj denarja, surovega masla, čokolade, krasno obleko in čevlje, novo orožje, častniki so bili dobri z nami. Vežbanje po puščavnem pesku mi sicer ni ugajalo, toda domišljal sem si, da nas prepeljejo kmalu v Francijo, kjer jo pobrišem k Nemcem.

Vojno sodišče: Obsojenec — poleg duhovnika — na svoji poslednji poti na morišče.

Vojno sodišče: Vojaški zdravnik posluša, ali srce obešenčevu še utriplje po izvršeni kazni.

Skrbelo me je le to, kaj bo dotlej z Nemci, ker so nam pripovedovali vsak dan o velikih angleških in francoskih zmagah. Baje so na Marni bili Nemci sila potolčeni in so odtlej venomer bežali; ravnotako naši pred Rusi, tako da bi se že morali kmalu bežeči srečati nekje tam pri Grobelnem.

V aprilu 1914 pride res povelje, da pojdemo. Vkrkali smo se na francoski parnik ter se odpeljali po morju toda ne v Francijo. Dne 24. aprila 1915 smo dosegli Dardanele in izvedeli, da smo določeni, da jih junaško zavzamemo. Isti dan pa smo tudi izvedeli, da nimajo Angleži preveč sreče, ker so se baš isti dan potopili dve veliki angleški in ena francoska ladja „dreadnought“, namrnč „Irresistible“, „Bouret“ in še jedna, na koje ime se ne spomnim. V Egiptu je bil naš vrhovni poveljnik general Godley, v Dardanelah pa general Jon Hamilton, moja četa se je imenovala Otago-Infantry bataillon, moj „comander“ je bil captain Colcohunn. Veliki naskok na kopnem za Dardanele se je pričel prvega maja 1915 in je trajal do desetega. Tudi moj bataljon je prišel že prvega maja v ogenj.

Bili smo del onih čet, ki so imele povelje, da zavzamejo za vsako ceno močni turški fort Kum-Kale. Po grozni kanonadi smo z bajoneti zapustili jarke in navali na Turke, ki so se nam junaško ustavili. Sredi borbe sem poizkusil izvršiti svojo prvotno namero, da zapustim Angleže in se pridružim našim. Obrnil sem se ter pričel streljati med dosedanje svoje tovariše, stoječ v redki turški rojni črti. Neki angleški stotnik ustrelil s pištolo proti meni in me rani na desni roki med kazalcem in palcem, (rana se pozna in je razločna precej sveža strelna rana), turški šrapnel iz forta ubije stotnika in rani mene na desni nogi (tudi ta rana se razločno pozna in je tipična šrapnelska rana). Obležim, izgubim zavest in se zavem šele drugi dan na krovu parnika, ki transportira angleške ranjence in turške ujetnike izpred Dardanel v Egipt. Moja namera se mi je temeljito ponesrečila. Povrhu izvem, da sem ovaden radi veleizdajniških besed, ki sem jih baje govoril v bataljonu, in da pridem

pred vojno sodišče. Dobro, da ni nikogar, ki bi bil vedel za moje vedenje v bitki za Kum-Kale. Sicer sem pa v Egiptu izvedel z zadoščenjem, da je bil angleški generalni napad odbit.

V Egipt sem dospel 14. maja 1915, odkoder so poslali nas angleške ranjence z nekim japonskim transportnim parnikom nazaj na Novo Zeelandijo, odkoder sem prihajal. V juniju 1915 sem dospel v Wellington. Čim sem se smel gibati svobodno, kar mi je bilo takoj dovoljeno v kljub temu, da sem bil v preiskavi pred vojnim sodiščem, sem se zopet oglasil pri c. kr. avstrijskem konzulu gospodu Langguthu v Ancklandu, kamor sem se peljal po kopnem z Maitronk-Expressom. Langguth mi ni vedel pomoči, zato sem šel kratkoma k tamošnjemu belgijskemu konzulu, ki zastopa tudi Luxemburg.

Izjavil sem, da sem rojen Luxemburžan z nemške meje, torej nevtralec, in naj mi kot moj zastopnik oskrbi listine in prevozno dovoljenje, da pojdem domov. Obljubil mi je, prej pa me je predstavil neki komisiji 4 oseb, — predsednica je bila ženska, — ki bi me imela izkušati po jeziku in drugih prilikah, da li sem Luxemburžan. Rekel sem, da sem luxemburški Nemec. Nato so govorili nemški z menoj in jaz, ki se nisem nikdar oprostil spodnještajerskega narečja v nemščini, sem ji lomil po celjsko, dokler mi ona predsednica ni zaničljivo izjavila, da se mi vidi, da sem prej bil kaj boljšega, zdaj pa da sem renegat in „boche“ in da mi rada veruje po moji nemščini, da me ni mnogo prida in da sem res to, za kar se izdajam. Nato sem dobil potrebne dokumente in dovoljenje zeelandske (angleške) vlade, da smem odpotovati, kamor hočem.

(Dalje prih.)

Razne vesti.

Naročite „Slovana“. Novi naročniki dobe še vse letos že izišle številke. Naročnina za vse leto je 12 K, za pol leta 6 K.

Novi bankovci. V promet so prišli novi dvekronski bankovci, ki so mnogo lepši nego prejšnji, le oblika je nekoliko prevelika.

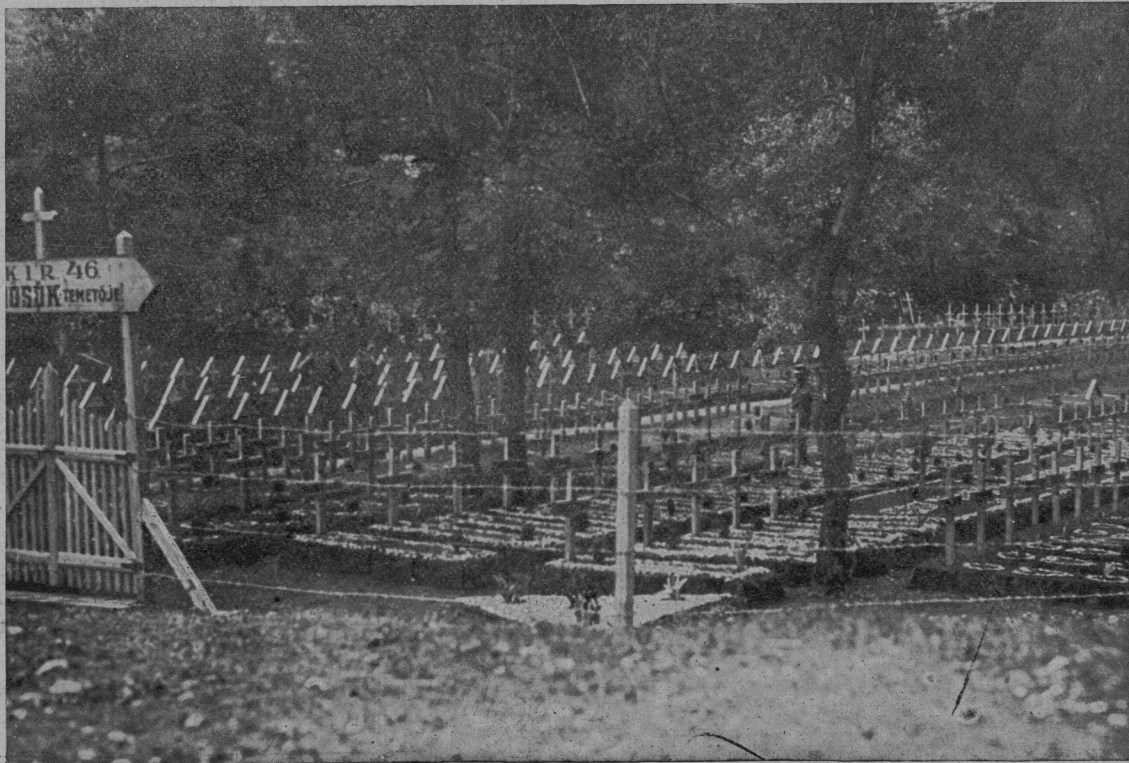
„Slovenska Matica“ v Ljubljani bo zopet jela poslovati. Oblast je odredila, da se izroči imetje prejšnjemu odboru in — posvarila odbor.

Nesreča z ročno granato. Marija Carli iz Ponikev na Tolminskem je dne 4. julija grabila seno na polju. Pri grabljenju najde ročno granato, katero nekaj časa ogleduje, nato pa potegne za vrstico in granata eksplodira. Nesrečnica je bila v par minutah mrtva.

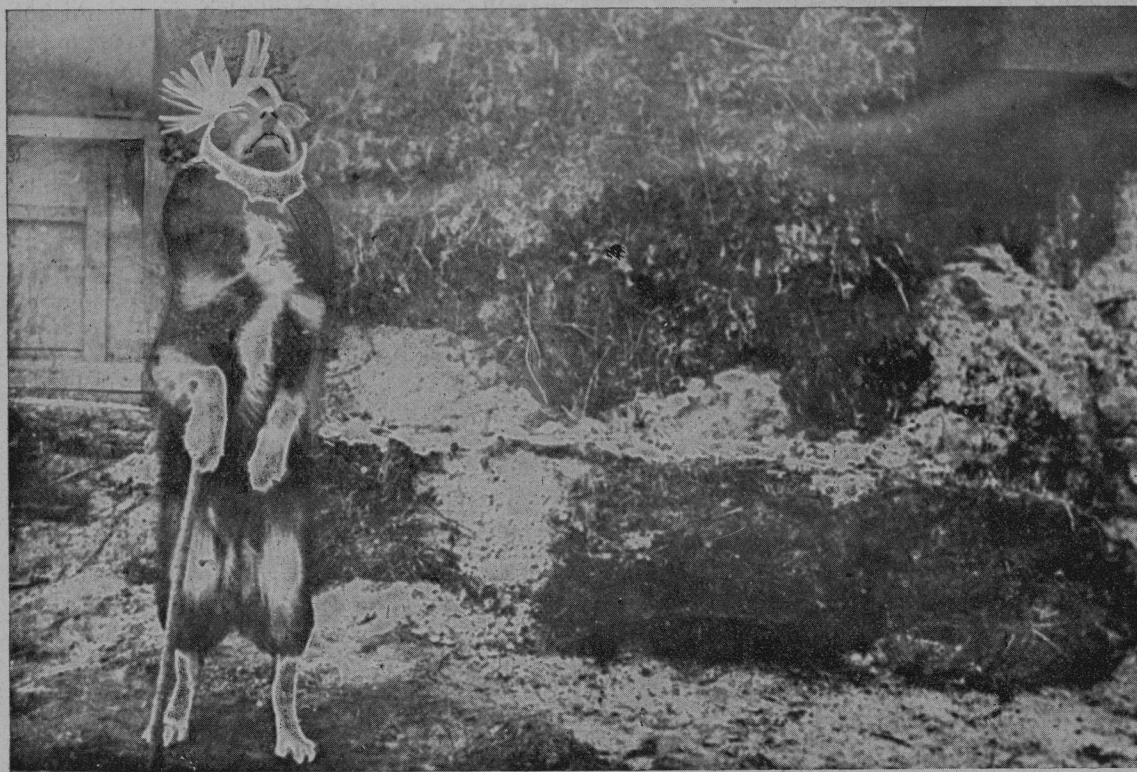
Nemiri v Amsterdamu. V Amsterdamu je prišlo do novih nemirov zlasti med stavkajočimi in delavljimi delavci municijskih tovarov. Vojaštvo je streljalo. En mož je bil ubit, 11 oseb je bilo ranjenih.

Odpust za orožje nesposobnega moštva iz vojske. „Pester Lloyd“ poroča, da izide naredba, po kateri bo za orožje nesposobno moštvo izpuščeno iz vojske za stalno. Odpuščeni bodo tudi tisti superarbitriranci, katerih stanje se očividno ne zboljša toliko, da bi bili sposobni za orožje.

Crnovojne oprostitve za žetev. Poljedeljskemu ministrstvu dohaja tako ogromno

Vojaško pokopališče v Voliniji: križ poleg križa na grobeh junakov vseh avstrijskih narodov.

Dresiran pes pri polku št. 11 na fronti — zabava vojakov.

število takih prošelj, da ni misliti na njih pravočasno rešitev. Zato je svetovati prizadetim, da si rajše izposlujejo pri svoji komandi za žetev primeren dopust. Za dopust ima dotičnik sam prositi pri raportu ali pa predložiti prošnjo svoje žene, očeta itd. Take prošnje potrjuje dotični vojaški urad, na pošto jih morajo pa stranke same odajati.

Zvišanje prehranilnih podpor. Pododsek za ureditev podpor, ki mu predseduje sodrug Glöckl, je sklenil predlagati zvišanje vzdrževalnine in sicer za Dunaj na 240 K za druge kraje 2 K. Vrhutega zahteva predlog, da sta v odmernih komisijah zastopana dva člana izmed ljudstva. Vlada pravi, da bi tak sklep preveč pomnožil izdatke.

Humor v državnem zboru. Ko je nedavno poljski državni poslanec Daszynski pripovedoval, da so dala vojna sodišča po Galiciji obesiti okoli 30.000 civilnih oseb, je govoril tudi o ruskem carju. Rusi so carja, ki je zakrivil toliko groznih činov in nesreč, le internirali v krasnem gradu. „Sicer pa se mu ni zgodilo nič hudega!“ Nato je zaklical poljski poslanec Dobija: „Zato ne, ker ni bilo poleg poslanca Heineja!“ — Poslanec Heine, nemški nacijonalec, je namreč kričal, da so vojaška sodišča v Galiciji obesila še premalo ljudi.

V Štokholm pojmeta Glumac in Markič iz Bosne. Oba potujeta preko Budimpešte. Pridružijo se jim hrvaška delegata Kovač in Demetrovič ter slov. delegata dr. Tuma in A. Kristan. Druga vest poroča, da pojmeta v Štokholm tudi Mijo Rašević in Štefan Turković.

Novi hrvaški ban je postal Anton pl. Mihajlovič, pristaš hrvaško-srbske koalicije. Rojen je bil v Oseku leta 1868. Njegovo načelo je, da ostane tudi v bodoče pogodbeno razmerje med Ogrsko in Hrvaško, Slavonijo in Dalmacijo, enako kakor je bilo doslej. Glede volilne reforme na Hrvaškem meni, da jo bo deželni zbor sedaj izvedel, ker je to zahteval od vlade že pred leti. Smer politike na Hrvaškem ostane torej ista.

Ententna konferenca o mirovnih pogojih. V angleški spodnji zbornici je na vprašanje glede na predlagano konferenco zaveznikov Lord Rober Cecil odgovoril:

Ruska vlada je predlagala konferenco zaveznikih držav o mirovnih pogojih. Vlada se o tem pogaja z zavezniki.

Maksimalne cene za krompir na Ogrskem so določene na 40 K izbrani, neizbrani 36 K 100 kg.

Volitve v ustavni zbor je ruska vlada razpisala s posebnim razpisom na dan 30. septembra 1917. Prva seja ustavnega zbora (konstituante) bo dne 13. oktobra 1917.

Nova grška vlada. Predsedstvo in vojno je prevzel Venizelos, Repulis notranje stvari, Politis zunanje in Konduritis mornarištvo. S spremembo kabineta se spremeni tudi politika grške vlade, ki nagiba odločno na stran sporazuma. Že prejšnji teden je nova grška vlada pretrgala vse diplomatske zveze z osrednjimi državami.

Zahteve Poljakov. Shod narodne stranke je postavil, kakor poroča „Kurjer Polski“, te-le zahteve: 1. Neodvisna poljska država z monarhično ustavo, močno vlado in dvema zbornicama na široki demokratični podlagi. 2. Kar najbolj energični razvoj poljske države že med vojno, zlasti ustvaritev močne armade s kadri legij, kar je eden glavnih temeljev razvoja. 3. Dosego samostojnega stališča za Poljsko napram obema vojskujočima se strankama in stremljenje po predpogojih za zastop poljske pri mirovnih pogajanjih. 4. Priznanje načela, da je mogoče

poljsko vlado in poljsko vojsko ustvariti samo v deželi in energični odpor proti ustvaritvi vlade in armade zunaj dežele. 5. Kot izhod iz sedanjega položaja takojšnjo ustvaritev regentskega sveta treh oseb, ki naj bo do izvolitve glave za poljsko državo najvišji organ za poljsko državnost in naj zastopa državo na zunaj. Naloga tega regentskega sveta naj bi bila ustvaritev kabineta ministrov in novega državnega sveta, ki naj deluje do sklicanja deželnega zastopa kot zakonodajni organ.

Japonec o Amerikancih. Japonski časnikar Motosoda Zumoto iz Tokija piše, da se v Ameriki vrti vse okoli žene. Amerikanec je suženj svoje žene. „Vsak tujec opaža, da je Amerikanka najdražja igrača na svetu. Šport, imeti lepo, dragoceno oblečeno, z vsem razkošno oskrbljeno ženo, je v Ameriki ravno tako drag, kakor imeti polnokrvne konje za dirko ali stanovati po čarobnih hotelih in palačah. Amerikanec je zato velik revež.“

Pri vratnih bolečinah so se izkazala izpiranja vratu in zunanja vtiranja s Fellerjevim bolečine lajšajočim antiseptičnim rastlinskim esenčnim fluidom z znamko »Elsa-Fluid« kot posebno blagodejna. Požive cirkulacijo krvi na bolečih mestih, utrdijo telo proti mrazu ter so izborno brambno sredstvo proti prehlajenju vratu. Mnogo nad 100.000 zahvalnih pisem potrjuje blagodejno učinkovanje Fellerjevega rastlinskega esenčnega fluida z znamko »Elsa-Fluid« in mi svetujemo, da imate to preizkušeno domače sredstvo vedno pri hiši. Predvojne cene. 12 steklenic stane franko 6 K. Naroči se edino pristno pri lekarnarju E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 280 (Hrvatska). Kupite na vsak način le to pristno, od mnogih zdravnikov priporočeno domače sredstvo ter si ne dajte vsiliti ponarejenih ali še ne preizkušenih novih izdelkov. Fellerjeve nalahno odvajalne rabarbarske kroglice z znamko »Elsa-Pillen«, dobro želodčno sredstvo, lahko obenem naročite. Šest škatlic stane franko 4 K 40 h. Elsa-kroglice učinkujejo zanesljivo in nalahko ter jih ljudje radi vzemo. So zdravniško preizkušene in vsakdo jih je priznal že po enem poizkusu. Le ne rabite takozvanih »močnih« odvajalnih sredstev, ki drastično učinkujejo. (eu.)

Zoper sive lase se priporoča uporaba »framydola« ki daje rdečim ali svetlim lasem stalno temno barvo. — Preizkušeno, neškodljivo sredstvo, ki se dobiva steklenica za 2 K 70 h v drožeriji Johann Grolich, Brünn št. 645 (Moravsko). — Tam se dobiva tudi »rydyol« — rožna voda zoper blede lično kožo, steklenica 2 K 55 h, po povzetju 55 h več.

Vsaka gospa

naj čita mojo zanimivo navodilo o medernem

negovanju prsi.

Uspešen svet pri pomaikanju obilnosti! — Pišite zaupno **IDI KRAUSE, Presburg (Ogrsko)** Schanzstrasse 2, Abt. 95. — Ne stane nič.

V zalogi je še nekaj izvodov albuma

„LEPA NAŠA DOMOVINA“

I. zvezek: **Kranjska v podobah** vsebuje osem krasnih trobarvnih reprodukcij in sicer:

Ljubljana. - Kamniške planine. - Bled. - Vintgar. - Bohinjsko jezero. - Belopeško jezero. - Postojna. - Predjamski grad.

Album ima poleg slik tudi kratek opis dotičnega kraja v slovenskem, nemškem, češkem in laškem jeziku. Je torej primerno darilo vojakom in drugim. — **Cena s poštnino vred 2 K.**

Naročite takoj, dokler je še kaj zaloge v upravnistvu „TEDENSKE SLIKE“ v Ljubljani.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las ki rdeče, svetle in sive lase in brado za trajno temno barva. 1 steklenica s poštnino vred stane K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. Povzeteje 55 vinarjev več. Naslov za naročila:

Jan Grolich, drogerija pri angelju v BRNU št. 645, Moravsko.

Priporoča se
:: umetna knjigoveznica ::
IVAN JAKOPIČ
::: LJUBLJANA. :::

Mazilo za lase

varstvena znamka Netopir
napravi g. Ana Križaj v Spodnji Šiški št. 222 pri Ljubljani. Dobi se v Kolodvorski ulici 200 ali pa v trafiki pri farni cerkvi. V 3 tednih zrastejo najlepše lase. Steklenica po 4 in 5 K. Pošilja se tudi po pošti. Izorno sredstvo za rast las. — **Za gotovost se jamči.** — **Zadostuje steklenica.** — Spričevala na razpolago.

Zamaške

nove in stare, kupi vsako množino trvdka
Ljubljanska industrija probkovih zamaškov
JELAČIN & KO. LJUBLJANA

Odlikovano na razstavi v Radovljici leta 1904 s častno diplomom in svetinjo I. vrste.

BRINJEVEC, HRUŠEVEC in SLIVOVKO

najfinejše vrste, posebno priporočljivo proti kužnim boleznim, se dobi pri **Gabrijelu Eržen, Zapuže** pošta Begunje pri Lescah, Kranjsko.

Cene zmerne. Za pristnost se jamči.

IVAN JAX in SIN

Ljubljana, Dunajska cesta 17
priporoča svojo bogato zalogo

šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev in
:: strojev za pletenje (Strickmaschinen) ::

Brezplačen pouk v venjenju
Tovarna v Lincu ustanovljena 1867.

Zahtevajte cenik, ki ga dobite brezplačno in poštnine prosto.

Razpošiljam tudi novo kislino vodo "Silva" vrelec za brizganje (Spritzer) in namizno ter zdravilno slatino.

VINO belo in rudeče

od 65 l naprej razpošilja po povzetju

A. OSET, pošta Guštanj, Koroško.

Kupim vse vrste stare in nove zamaške od kislne vode in vse vrste sode za vino in sadjevec.

„Morana“

je pripoznana kot najboljšo sredstvo proti ušivemu mrčesu, stenicam in drugi golazni. Izvrstno sredstvo je proti hrastam in vsaki drugi kožni bolezni. Cena liter 5 K.

Zaloga: **Skrinjar** Trst, Via Castaldi 4, I.

Potrdila istovetnosti

izvršene po najnovejšem predpisu dobe občine v tiskarni Drag. Hribarja v Ljubljani, Dunajska c. 9

Kmetska posojilnica

obrestuje hranilne vloge po Hranilnih vlog trindvajset milijonov. Popolnoma varno

4 1 0 / 4 0

Ljubljanske okolice

v Ljubljani brez vsakršnega odbitka. naložen denar. Rezervni zaklad: Milijon kron.

Tiskovine vseh vrst

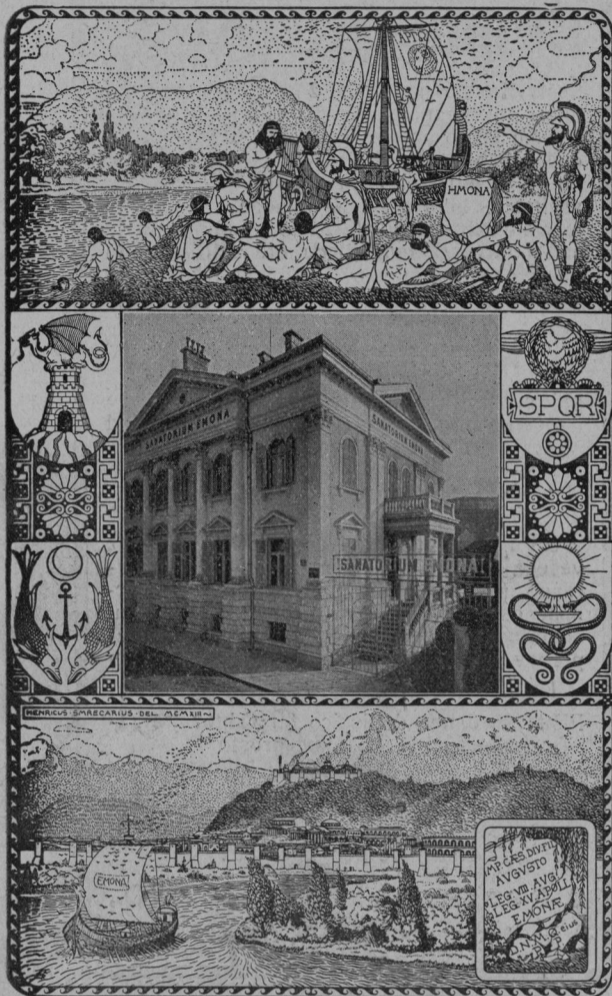
kakor: časopise, knjige, brošure, cenike, lepake, letake, vabila, vsprede, tabele, račune, kuverte in pisemski papir s firmo, vizitke, naslovnice itd. natisne lično in ceno

tiskarna DRAGOTIN HRIBAR

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 9

CRESCERE
FORTIS

SANATORIUM EMONA
ZA NOTRANJE IN KIRURGIČNE BOLEZNI.
PORODNIŠNICA.
LJUBLJANA, KOMENSKEGA ULICA 4
SEF-ZDRAVNIK: PRIMARJ DR. FR. DERGANČ

Selenburgova ulica 1
(zraven trgovine Tičar)

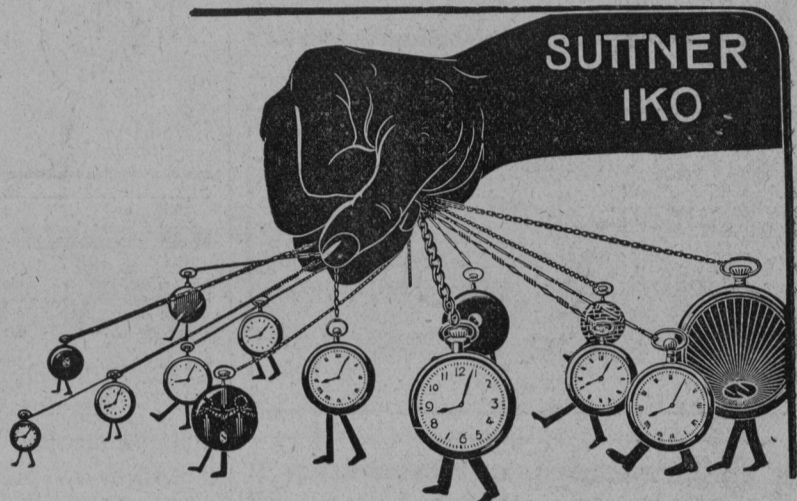
Specijalna trgovina bluz

Antonija Sitar

Obiskujte „Kino Central“

v deželnem gledališču

Krasna darila!

Dobro „IKO“ uro

vsak občuduje in zaželi, kajti ona je

≡ **mojstrsko delo urarske umetnosti!** ≡

Razpošilja se po povzetju, — Neugajajoče zamenjam!

Velika izbira ur, verižic, prstanov, lepoticja, daril itd. v velikem

krasnem ceniku,

katerega zahtevajte zastoj in poštnine prosto.

:: Vse ure so natančno preizkušene ::

- Št. 99410 Kovinasta anker Roskopf ura K 12.40
- št. 99449 Roskopf ura, grav. močna, 2 pokrova K 16.80
- št. 99600 Radijska žepna ura ponoči sveteča K 16.20
- št. 99865 Kovinasta verižica K 1.60
- št. 99645 Uhani ameriški double zlato K 3.40
- št. 99022 Srebr. rožni venec K 9.50

Lastna znamka „IKO“ svetovnoznana.

Lastna protokolirana tovarna ur v Švici.

Svetovna razpošiljalnica

H. Suttner samo v Ljubljani št. 5

Nobene podružnice. Svetovnoznana radi razpošiljanja dobrih ur. Nobene podružnice.

LJUBLJANSKA KREDITNA BANKA V LJUBLJANI

:: Delniška glavnica 8,000,000 kron. :: STRITARJEVA ULICA ŠTEV. 2. Rezervni fondi okroglo 1,000,000 kron.

Poslovalnica c. kr. avstrijske državne razredne loterije.

Podružnice v Splitu, Celovcu, Trstu, Sarajevu, Gorici in Celju.

Sprejema vloge na vložne knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje najugodnejše.

2% rentnine od vlog na knjižice plača banka sama.

Naročnina za list „Tedenske Slike“; za Avstro-Ogersko: 1/4 leta K 3.80, 1/2 leta K 7.50, celo leto K 15.—; za Nemčijo: 1/4 leta K 5.—, 1/2 leta K 10.—celo leto K 20.—; za ostalo inozemstvo: celo leto fr. 24.—. Za ameriko letno 5 dolarjev.

Uredništvo in upravnništvo Ljubljana, Frančiškanska ulica št. 10, I.nadstropje